

“ஏங்க நீங்க இந்த உலகத்துல நடக்குறதைப் பத்தி திரிஞ்சுக்கவோ மாட்டேங்குறீங்க ?” நான் சந்திக்கும் பலரிடமும் தன்னப்பற்றி / இவ்வாலகத்தப்பற்றி கவலைப்படாதவர்களிடம் இக்களேவியை கடைகாமல் இருந்ததே இல்லை. குறிப்பாக இக்களேவிக் கு பண்களிடம் (நடத்தர வர்க்க,மடேட்டுக் குடி) வரும் பரெும்பாலான பதில்களோ ஊமையாகவோ இருக்கின்றன.

பணை என்ற வகையில் அவர் ஓடக்கப்பட்டவரூள் ஓடக்கப்பட்டவர். ஏதாவது ஓர் படி நிலையில் அழுந்திக்கிடப்பவர் என்பது தான் உண்மை. பண்கள் சரளமாக படிக்கிறார்கள், வலையைக் குப்புகிறார்கள் என்பது மட்டுமே உரிமையாக பார்க்கப்படுகிறது. வலையைக் குப்புகும் பணை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதையார் தீர்மானிக்கிறார்கள்?

ஓர் பணை தனக்காக, தன்னுரிமையைக் காக்க சூயசேசையாக வாழ முடிகிறதா? தான் எந்தப்பட்டதற்குப் போக வேண்டும், தான் எந்த நகையை விரும்பி அணிய வேண்டும்? தன்கணவனுக்கு எந்த சமயைலை விரும்பி சய்ய வேண்டும்? தன்கணவன் மனம் கோணாது எப்படி நடக்க வேண்டும்? என்பனவற்றை முடிவு சய்யும் பண்ணால் ஓர் ஆணைப்போல் சூயசேசையாக வாழ முடிகிறதா?

ஓர் ஆணை திருமணம் ஆகாமலிருந்தால் அது பிரம்மச்சாரி(பரெுமை) அதுவோ ஓர் பணை திருமணம் ஆகாமலிருந்தால் அது கன்னி கழியாதவள் (அவமானம்). யாராவது வம்பு சய்ய்தால் எதிர்த்து கடைக்கும் போது / தன்னுரிமையை பசும் போது “ஆம்பிளை மாதிரி நடந்துக்கூறா”. ஓர் பணை ஆணை மாதிரி இருக்கிறாள் என்பது கவேலம். அதைப்போலவோ ஓர் ஆணைக் கவேலப்படுத்த பண்ணைப்போல இருக்கிறாய் என்கிறது சமீகம். ஓர் பணை எப்படி விமர்சிக்கப்படுகிறார் இங்கு?

செய்யா ஒரு பாசிஸ்ட் பணை தான் அவரை நடத்தக்கொட்டவன் என விளிக் கும் திமுகவினர் தன் தலைவன் நடத்தக்கொட்டுப் போனதை பச்சுவார்கள்? அல்லது அதிமுகவினர் தான் கருணா ஒரு விபச்சாரி என்று பச்சுவார்கள் என்ன? ஆண் எனில் அது அவனது திறமை, பண்ணெனில் அது விபச்சாரம்.

ஒரு பாலினத்தை மாற்றிக் கொள்வது கவலைபட்டுத் துவதாகவே கொள்ளப்படுகிறது. அதில் கொட்ட எவ்வளவு நயவஞ்சகம்? பண்ணை நீ அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்கின்றாயே அது கவலை (அடிமதைத் தனத்தோடு இரு). ஆணை நீ நஞ்சை நிமிர்த்தி கொடும்பத்தை அடக்கி ஆள் (அடக்கு) இல்லாது என்றால் அது கவலை.

ஆக அவரவர்கள் அவரவர் இடத்திலே இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் சட்டம். ஆண் எதற்கும் கொடுக்க வேண்டும், பண்ணை அடக்க வேண்டும், ஊர் மயே வேண்டும், யாருக்கும் புதில் சொல்லாமல் வாழ வேண்டும். அவன் அதை மீறினால் ஏன் ஒரு பண்ணை கவரும் படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்? எனக் கேட்டால் “டயே இது ஆம் பிளங்க சமாச்சாரம்”.

பல வருடங்களுக்கு முன் வேலை செய்த இடத்தில் பணைகள் ஒடுக்கப்படுவதைப் பற்றி பச்சைக்கொண்டிருந்தேன் என்னதைத் தவிர மற்ற நால்வரும் எனக்கு எதிராக பச்சைக்கொண்டு இருந்தார்கள், அதில் ஒரு பண்ணையும் அடக்கம். அந்தப் பண்ணை சொன்னார் “என்னவோ நீ நங்க ஒரு பண்ணைகொடுக்கச் சடை அபிச்சதே இல்லையா?”. நான் கொஞ்சம் பச்சை விட்டு சொன்னேன் “நீ நங்க பெரிய யோக்கியமா பச்சை நீ நங்க எத்தனை பரே பாரக்கு நீ நங்க தினமும்?” உடனே அப்பண்ணை அழ ஆரம்பித்தார். “என்னப் பார்த்து இப்படி கேக்கு நீ நங்களே” என்றவாடன

நான் சொன்னேன் “ஆம்பிளை சடை அபிக்குறது சரின்னு சொல்லுற உங்களால ஏன் பொம்பளை ஆணை ரசிக் குறது சரின்னு சொல்ல முடியல?”

பெண்ணை ஓட்கு!! அப்போதுதான் நீ ஆண் ஏதோ ஒரு வகையில். எதிரில் பெண் வந்தால் பார்க்க வேண்டும், நாயைப் போல பின்னாலேயே அலையை வேண்டும், அவரை கவர்வதற்கு என்னவெல்லாமோ அனாதையையும் செய்ய வேண்டும். ஆண் என்றால் பெண்ணை “கரெக்ட்” செய்ய வேண்டும். ஒருவரையா? “இல்லையில்லை பார்க்கும் அத்தனை பேரையும் “ திருமணம் ஆனால் மனைவிக் கு பி அல்வா எல்லாம் வாங்கித் தரலாம் சூதந் திரத்ததைத் தவிர. அதுதான் ஆம்பிளைக்கு அழகு.

கல்லூரிக் காலத்தில் ஒருவன் சொல்வான் ” பையன்னா எல்லா பொம்பளைகளையும் பார்க்கவேண்டும் ? கல்யாணம் ஆனாலும் சரி ஆகலனாலும் சரி பார்க்கணும் இல்லன்னா அவன் ஆம்பிளை இல்லை ”. இப்போதும் அவன் தன் மனைவியோடு தான் சாலையில் சென்று கொண்டிருக்கிறான். அவன் சொன்னது இப்போதும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

எது அழகு ? எது நல்லது ? எது தவே ? எல்லாவற்றையும் இந்த ஆணாதிக்க சமுதாயமே முடிவு செய்யும். அப்படியெல்லாம் சொல்ல முடியாது, எல்லாம் மாறிகிட்டே வருது. எது மாறிவிட்டது. வேலைக்குப் போனாலும் தாலி சயினாக மாறியிருக்கிறது என்பதைத் தவிர வேறெதாவது மாற்றத்தையுமா? மாறிப்போன காலத்தில் ஏன் தாலி? எதற்கு மெட்டி? இந்தக் கேள்விகள் எங்கே எழுகிறது ? படிப்பிற்கும் அடிமதைத் தனத்தை ஒழிப்பதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. பள்ளியிலே, கல்லூரிகளிலே, அலுவலங்களில் பெண்ணடிமதைத் தனம் நடக்காமலா இருக்கிறது. ஓட்டு மொத்த சமுதாயத்தின் பார்வை ஆணாதிக்கமாக இருக்கும் போது மேற்கண்ட இடங்களில் மட்டும் எப்படி இல்லாமல் இருக்கும்?

” கல்யாணம் ஆகியும் தாலிக் கட்டாமல் வாழ்ந்தால் அது விபச்சாரியாகத் தான் இருக்க முடியும் ” இது மெத்தப் பித்த ஐந்திலக்கவாதியின் பச்சை. சொல்லப் படுகிறதே கல்வியில் முன்னேறிவிட்டால் எல்லாம் மாறிவிடும் என்று. மாறிவிட்டதா பண்ணைபித்தை தனம். நான் திருமணம் செய்து கொண்டேன் என்பதை ஏன் இன்னொருவனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்? தெரிவிக்க வேண்டும், தெரிவித்தே ஆக வேண்டும் இல்லையென்றால் பாதுகாப்பு இல்லை. ஆணைப் பார்த்து திருமணம் ஆனவனா இல்லையா என்பதை கண்டறிய முடியாதே? அப்படியெனில் பாதுகாப்பு அவனுக்கு வேண்டாமா? பாதுகாப்பை நிர்ணயம் செய்பவனே அவன் தானே.

தான் அடிமைப்பட்டதுத்தான் இருக்கிறோம் என்பதை பல பண்களும் உணர்வதாயில்லை / உணர்ந்தாலும் அதைத் தெரிவிப்பதாயில்லை. பிறப்பு முதல் பார்ப்பான் ஓதும் மந்திரத்திலிருந்து ஓவ்வொன்றையும் எவ்வளவு அழகாய் பண்ணை அடிமையாகக் குவதற்கு வதைத் திருக்கிறார்கள்? தெரிந்திருந்தும் இது ஏன் உனக்குப் புரியவில்லை?

“இந்த உலகத்தையே பத்தி நான் ஏன் தெரிஞ்சிக்கணும்? தெரிஞ்சி என்ன ஆகப்போவது? ஒண்ணும் மாத் த முடியாது. என்னோட கணவர் நான் துணிய துவச்சா அவர்தான் காயப்போடுவார், கடகைக்கு அவர்தான் போவார், இவ்வளவு பண்ணாங்க இல்ல” உரிமை என்றால் என்னவென்றே தெரியாமலிருக்கும் உன்னையே பார்த்து சிரிப்பதா அழுவதா எனத் தெரியவில்லை.

எனக்குப் பிடிச்சுருக்கு அதான் புர்கா போடாறனே எனக்குப் பிடிச்சுருக்கு அதான் தாலிக் கட்டிக் குறனே, தோடா போடாறனே, கொலுசு மாட்டிக் குறனே எல்லாம் எனக்குப் பிடிச்சுருக்கு. ஏன் உனக்குப் பிடித்தது? எல்லாம் உனக்குப் பிடிக்கவகை கப்பட்டிருக்கிறது. எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது என எல்லாப் பொருளையும் ஏற்கலாம், இவனையே பிடித்திருக்கிறது என காதலனை சொல்லும் போதுதான் எது இனி

உனக்கு பிடிக்க வண்டும் என்று பற்றோர்கள் கடுவார்கள்.

” எனக்கும் நீ நங்க சொலற மாதிரி வாழணும்னு ஆசைதான் தாலிகட்டாம சம உரிமையோடும், ஒழுக்கமாக, நாணயமாக ” என்று பலரும் தான் சொல்கிறார்கள். சயெலில் ஈடுபட என்னத் தயக்கம்? இந்தக் காலத்திலும் பல பணிகள் பள்ளிகளுக்குப் போனதில்லை, வளையே போக அனுமதியில்லை. ஆனால் நீ அவ்விசயத்தினை பொறுத்த மட்டில் கொஞ்சம் சூதந்திரமாகத் தானே இருக்கிறாய்? உன் விடுதலையை அறிய / பற்ற தடுப்பது எது? உன் பாதிப்பை உரக்கச் சொல்வதை எது தடுக்கிறது?

” அப்படி சொன்னால் இந்த சமுதாயம் எங்களை விமர்சிக்கும் எங்கள் பாதிப்பை சொன்னால் கலே சயெயும் ” நீ இந்த அளவுக்கு உரிமைகளைப் பெற்றிருக்கிறாயே அதைப் பெற பாடுபட்டவர்களை இந்தச் சமுதாயம் எப்படி கலே பசியிருக்கும்? மனதை வதைத்திருக்கும்? அவர்கள் போராட வில்லையா? உனக்கு உரிமைகளைப் பெற்றுத் தரவில்லையா?

நீ பயப்படாதுகிறாயே அந்த பயம் தான் அந்த சங்கிலி அதன் கண்ணிதான் அடிமதைத் தனம். உன்னைக் கலே பசுவார்கள் நீ யும் திருப்பி பசு, களேவியைக் களே, தன் தாயை தன் சகோதரியை தன் மனைவியை அடிமையாய் நடத்தும் இச்சமுதாயத்தை கலே சயெ. பண்ணிற்கென்று தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள் இல்லாமல் இல்லை. சலெல்லும் ஓவ்வொரு அங்குலத்திலும் வதைக்கப்படுகிறார். இதனை எப்படித் தான் தீர்ப்பது?

அமைதியாய் இதைப் பசோமாலே இருந்தால் போதுமா?

” எனக்கும் நீ நங்க சொலற மாதிரி வாழணும்னு ஆசைதான் தாலிகட்டாம சம உரிமையோடும், ஒழுக்கமாக, நாணயமாக..... ஆனால் எங்க அப்பா ரொம்ப கண்டிப்பானவர் ” உன் உரிமையைப் பற்றி பசுவது நீ சூதந் திரமாக வாழ்வது உன் அப்பனின் கண்டிப்புக்கு ஆளாகுமா?

அப்படியெனில் நீ கண்டிப்பாய் பசுத்தான் ஆக வணேட்டும். உன் அப்பன், சகோதரன், கணவன் எல்லோரையும் நீ கண்டித்துதான் ஆக வணேட்டும். போராடாமல் எதும் கிடதைத்தாய் சரித்திரம் இல்லலை. போராடுவதற்கு முன் அதற்கு தயாராகவாவது இருக்க வணேட்டும் இல்லையே அதைப்பற்றி கடைகவாவது தயாராயிருக்க வணேட்டும்.

ஒன்றை இழக்காமல் ஒன்றைப்பெற முடியாது. நம் அபிமானத்தனத்தனை இழக்காது உரிமைகளைப்பெற முடியாது. சாதி என்ன சொல்லும்? வீட்டில் என்ன சொல்லுவாங்க? என சாக்கு சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் எதையாவது பெற முடியுமா என்ன? சினிமாவைக்கு போகலாம், பார்க்கிறகு போகலாம் ஆனால் உன் உரிமையைப்பசும் ஒரு பத்திரிக்கையை பபிக்கமாட்டனே, பெண் உரிமையைச் சொல்லும் கட்டத்திற்கு வரமாட்டனே என்றால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்? அபிமானத்தனத்தனைத் தவிர

தொடர்புள்ள பதிவுகள்

